

B

**Billedkunst
Nr. 5 2018**

Fra «Electric Rain» på Atelier Nord ANX.
Foto: Ivan Brody.

En herlig følelse

Asbjørn Blokkum Flø

«Electric Rain»

Atelier Nord ANX (Oslo)

07.09.2018–30.09.2018

Et «hurra!» med armene høyt i været for Asbjørn Blokkum Fløs stedsspesifikke, saliggjørende lydinstallasjon Elektrisk regn.

Å få oppleve den velgjørende lyden av tidvis tett og tidvis spredt, tilsynelatende evigvarende regnvær innendørs uten snev av fukt, er noe jeg ofte unner meg. Det skjer gjennom albumet *Relaxing Rain* – et to timers lydopptak og en bearbeiding av regnlyder produsert, antar jeg, for folk med konsentrasjonsproblemer, skjøre sinn og en mild variant av sosial angst. I kombinasjon med stengte persiener og mobiltelefonen liggende i andre enden av leiligheten, fungerer nevnte album for meg som et beroligende middel uten bivirkninger. Det er som om all dryppingen og sildringen sager toppene av en stikkende og stygg innvendig uro og gjør den håndterbar.

Mitt hjemmelagde terapeutiske opplegg fungerer bra: Jeg får stort sett skrevet de tekstene jeg har satt meg fore å skrive. På bakgrunn av mitt spesielle forhold til regnlyder er det å tre inn i Atelier Nord ANX' lokaler for å oppleve Asbjørn Blokkum Fløs Elektrisk regn imidlertid en smule forvirrende: Borte er det klare skillet mellom hjemmekontor og offentlig sfære, borte er også følelsen av å være behagelig bedøvet. Tindrende klar står den der midt i utstillingssalen: en tredimensjonal, diger, bevegelig, høylytt, men totalt usynlig lydskulptur bygget opp av feltopptak og flak av lyd fra regnscener i film.

Nedbør i lange baner

100 håndlagde små svarte høyttalere som minner om asiatiske risboller snudd opp-ned, danner linjer tvers gjennom gallerirommet. De gir assosiasjoner til banetau i offentlige svømmehaller. Høyttalerne er bygget i kryssfiner, metall og papp over to år, og monteringen ble først bestemt etter at en

rekke pappmodeller av installasjonen var prøvd ut. Åpenbart har Blokkum Flø tenkt nøye gjennom sitt prosjekt, men etter installasjonens fremtoning å dømme så er det nedlagt noe mindre arbeid i visuell enn auditiv utforming. Plankegulvet er malt i lyse brunt, og veggene samt et stort antall Yformede bjelker som strekker seg de 3 meterne fra gulv til tak, i lysegult. Ikke den vakreste fargecocktailen jeg har vært borti, men desto sterkere blir opplevelsen av den velsignede lyden av yr, dusk, striregn og skyll som tilsynelatende strømmer oppover, bortover, nedover og punktvis treffer overflaten her og der. Hva publikum faktisk opplever å høre, er avhengig av bakgrunn, orientering og erfaring, men det er antakelig åpenbart for de fleste at lyden rommer en rekke strukturelle lag og mønstre som er i stadig endring og flyt. Helt konkret er klangkarakteren, slik Blokkum Flø har gjort rede for, delt i tre: i feltopptak i naturlige omgivelser, opptak og bearbeiding av et par tusen dråper som lander på forskjellige materialer som plast, tre, glass og metall, og ved bruk av lyden avsyntetisk regn.

Lyden fra høyttalerne plassert i linjer på gulvet, spres rundt i og aktiverer rommet.

I flyt

Når jeg etter hvert ikke lenger orker å tenke mer på lydinstallasjonens struktur, setter jeg meg ned på gulvet for å kjenne etter om den klingende figuren i rommet klarer å transportere meg avsted mentalt. Og det klarer den. Umiddelbart fornemmer jeg hvor godt det er å la seg slepe rundt av de langsomme, klanglige transformasjonsbevegelsene og i lengre perioder miste følelsen av å ha kontroll. Å glemme

en del av de dysfunksjonelle strukturene i meg selv og å la noe annet – hvem vet hva – ta over styringen for en stakket stund, er like godt i Atelier Nord ANX som på hjemmekontoret mitt. I noen minutter føles det faktisk som om jeg er regn, en sildrende bekk, er blankt, friskt vann. Etter hvert kommer jeg til å huske på at en menneskekropp faktisk består av bortimot 60 prosent vann. Her fikk jeg definitivt noe å tenke videre på.

Regn som bilde på noe annet

Til tross for at Blokkum Flø har valgt å skape et lydkunstverk knyttet til regn som auditivt fenomen, er det ikke til å stikke under stol at en mengde metaforer knyttet til regn i populærkultur, musikk, fiksjonslitteratur og bildende kunst blander seg inn i lytteerfaringen av Elektrisk regn. Iblant glemmer jeg lyden i gallerirommet og tenker bare på klassiske regnscener fra filmhistorien som den steppende Gene Kelly i filmen *Singin' in the Rain* (1952); den våte og romantiske avslutningsscenen i *Fire bryllup og en gravferd* (1994); de dramatiske regnscenene i Kurosawas *De syv samuraier* (1954). Eller Terje Bergstads fullkomment underskjønne og dystre maleri med gouache, olje og fargestift på gråpapir, *Regnvær i Paris* fra 1980. Også tittelen på installasjonen, *Elektrisk regn*, leder tankene et stykke bort fra regn som lydfenomen og over på de nedslående forskningsresultatene rundt klimændringene. Mitt personlige raseri over fraværet av nedbør i sommer blandes med skrekken over det uteblitte regnet sett i lys av klimatrusselen.

Et mangefasettert arbeid

Asbjørn Blokkum Fløs lydinstallasjon bruker referanser – sanseerfaringer og opplevelser av værforhold – som de fleste kan kjenne seg igjen i. Organiseringen av lyden av regn som masse-system og skyer av partikler, lyd og bevegelse, åpner imidlertid opp for assosiasjoner i mange forskjellige retninger. Selv kjente jeg at min allerede eksisterende forkjærlighet for lyden av regn virket inn på måten jeg erfarte Blokkum Fløs installasjon i gallerirommet. Jeg tar med meg videre at det å møte opp på en utstilling i en velvillig, allerede mørnet tilstand, øker utbyttet av kunsterfaringen.

Installasjonsbilder fra Asbjørn Blokkum
Fløs «Electric Rain» på Atelier Nord ANX.
Foto: Ivan Brody.